

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **M.**, bytom **M.**, právne zastúpeného JUDr. **D.**, advokátom vo **S.**, proti žalovanému: **Krajský pozemkový úrad Prešov**, Masarykova č. 10, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.j. 2009/00187-MM zo dňa 4.5.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/44/2009-57 zo dňa 7.10.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/44/2009-57 zo dňa 7.10.2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. j. 2009/00187-MM zo dňa 4.5.2009, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu Stropkov č. j. 330/2005-KM zo dňa 15.3.2009 o schválení projektu pozemkových úprav v k. ú. M. podľa § 13 ods. 6 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločnostiach (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“), vypracovaného za účelom usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov a odstránenia prekážok ich výkonu vyvolaných historickým vývojom pred účinnosťou tohto zákona, ktorého zhotoviteľom bola G., Z. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola nedôvodná. K námietkam žalobcu o nesprávnom postupe správnych orgánov v konaní ROEP, z údajov ktorého správne orgány vychádzali aj v konaní o pozemkových úpravách, krajský súd poukázal na uplynutie trojročnej lehoty na rozhodnutie o zmene údajov schváleného ROEP. Pripomenul, že predmetom tohto konania bolo rozhodnutie o schvaľovaní projektu pozemkových úprav v k. ú. M. podľa zákona č. 330/1991 Zb. a nie postup orgánov v konaní o ROEP podľa zákona č. 180/1995 Z.z., preto sa postupom pri schválení ROEP-u zaoberať nemohol. V súvislosti s námietkou žalobcu vytykajúcu, že pozemok, ktorého je väčšinovým vlastníkom (v 20/24-inách), nebol značne rozdrobený a preto nemal byť zahrnutý do pozemkových úprav, s poukazom na § 4 zákona č. 330/1991 Zb. nepovažoval za dôvodnú s tým, že nezistil nezákonnosť postupu správnych orgánov pri začlenení aj tohto pozemku do obvodu projektu pozemkových úprav.

Krajský súd poukázal tiež na dispozičnú zásadu uplatňovanú v správnom súdnictve a námietky žalobcu vznesené až na pojednávaní dňa 7.10.2010 označil za irelevantné

pre rozhodnutie vo veci, pretože boli vznesené po uplynutí lehoty podľa § 250b ods. 1 v spojení s § 250h ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutia správnych orgánov zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie. Zotrval na svojom názore, že prvostupňový správny orgán už pri konaní ROEP postupoval v rozpore so zákonom, keď komisie nezasadali vôbec, alebo zasadali bez zástupcov z radov občanov a pozemkové úpravy vychádzali práve z podkladov ROEP, čo je podľa žalobcu nesprávne. Tvrdil, že na prezenčných listinách v konaní o ROEP boli falšované podpisy, jeho účasť i účasť ostatných členov v komisii z radov občanov bola len formálna a o ničom sa nerokovalo a listina o jeho delegovaní za člena komisie mu bola doručená až po doručení rozhodnutia o jeho námietke zo dňa 12.7.2000. Argumentoval, že správny orgán sa „vyhovára“ na ukončený ROEP, no skutočnosť, že ROEP bol vykonaný v rozpore so zákonom ich nezaujíma. V uplynutej lehote uviedol, že ani on a ani ostatní občania M. a vlastníci pozemkov o ukončení ROEP nevedeli. Ďalej tvrdil, že projekt pozemkových úprav nebol riešený racionálne, nevychádzal z historického užívania predmetných pozemkov vlastníckymi a nebol vo verejnom záujme. Namietal porušenie svojich práv podľa § 123 a 124 OZ, porušenie zásady zákonnosti v zmysle § 3 SP a porušenie ďalších ustanovení SP.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 12. júla 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že Obvodný pozemkový úrad Stropkov rozhodnutím č. 330/2005-KM

zo dňa 15.3.2009 schválil podľa § 13 ods. 6 zákona č. 330/1991 Zb. projekt pozemkových úprav v k.ú. M. V odôvodnení uviedol, že rozhodnutím Okresného úradu v Stropkove č. 280/2005 zo dňa 24.5.2005 boli v zmysle § 8 zákona č. 330/1991 Zb. v k. ú. M. z dôvodov podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 330/1991 Zb. nariadené pozemkové úpravy za účelom usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov a odstránenia prekážok ich výkonu vyvolaných historickým vývojom pred účinnosťou tohto zákona. Ďalej z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že projekt pozemkových úprav bol zverejnený v obci M. a na úradnej tabuli správneho orgánu. Správny orgán konštatoval, že údaje registra pôvodného stavu a údaje registra nového stavu boli v súlade; projekt pozemkových úprav bol v súlade so zákonom a preto bol projekt schválený.

Žalobca napadol uvedené rozhodnutie odvolaním tvrdiac, že projekt pozemkových úprav v k. ú. M. vychádzal z podkladov schváleného ROEP-u, ktoré sú podľa jeho názoru nesprávne a počas konania o ROEP dochádzalo k porušovaniu základných ľudských práv.

Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil s tým, že všetky námietky žalobcu sa týkali ukončeného konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim a nesmerovali ku konaniu o projekte pozemkových úprav. Poukázal na ustanovenie § 7 ods. 5 zákona č. 185/1995 Z.z., v zmysle ktorého je schválený ROEP verejnou listinou, na základe ktorej katastrálny úrad zapíše údaje ROEP do katastra nehnuteľností a na skutočnosť, že ROEP v k. ú. M. bol schválený rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu Stropkov č. j. 504/2000/OPPaLH zo dňa 22.8.2000 a do katastra nehnuteľností bol zapísaný v apríli 2001. Dodal, že hmotnoprávna lehota, v rámci plynutia ktorej mohol správny orgán rozhodnúť o zmene schváleného ROEP, uplynula dňom 31.5.2001 (zrejme malo byť správne uvedené 30.4.2004).

V žalobe smerujúcej proti vyššie uvedenému rozhodnutiu žalovaného žalobca tvrdil (okrem porušenia zákona v konaní o ROEP) aj porušenie ustanovení zákona č. 330/1991 Zb., konkrétne § 13 ods. 6, § 3 ods. 3, § 10 ods. 1, 3, 4, 6, § 11 ods. 1 až 5, § 12 ods. 1 až 9 a § 12a.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach

odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru, že preskúmané správne rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a žalobné dôvody neboli relevantné, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní považoval postup žalovaného ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za správne. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

V zmysle § 7 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom námietky (proti návrhu registra) spolu s ich odôvodnením možno podať komisii do 30 dní odo dňa

- a) doručenia výpisu z návrhu registra, ak ide o účastníkov konania, ktorým sa výpis doručuje,
- b) uverejnenia návrhu registra, ak ide o neznámych vlastníkov alebo účastníkov konania, ktorým výpis z návrhu registra nebolo možné doručiť alebo ich pobyt, alebo sídlo nie sú známe (ods. 2).

Schválený register je verejná listina, na základe ktorej katastrálny úrad zapíše údaje registra do katastra nehnuteľností. Na základe oznámenia správa katastra najviac 90 dní pred schválením registra nevykonáva zápisy vlastníckych a iných práv do katastra nehnuteľností k pozemkom, ktoré sú predmetom konania. Uvedené sa nevzťahuje na zápis záložného práva a vecného bremena k týmto pozemkom. Správa katastra po uplynutí tejto lehoty zapíše zmluvy, verejné listiny alebo iné listiny do katastra nehnuteľností až po identifikácii podľa zapísaného registra. Identifikáciu vykoná správa katastra z úradnej povinnosti. Identifikácia sa stáva súčasťou zmluvy, verejnej listiny alebo inej listiny a spolu s oznámením o vykonaní zápisu sa zašle účastníkom konania o zápise práv k nehnuteľnostiam 14a) a tým osobám, ktorých právo k pozemkom bolo zápisom dotknuté (ods. 3).

Ak schválený register obsahuje údaje o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim, ktoré sú v rozpore s údajmi podľa § 6 ods. 1, správny orgán po prerokovaní v komisii rozhodne o zmene údajov schváleného registra. Po právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu sa nové údaje zapíšu do katastra nehnuteľností. O zmene možno rozhodnúť do troch rokov od zápisu údajov registra do katastra nehnuteľností (ods. 6).

Odvolací súd zhodne s krajským súdom dospel k záveru, že námietky žalobcu (totožné v správnom konaní, v žalobe i v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku) sa týkali predovšetkým ukončeného konania o ROEP podľa zákona č. 180/1995 Z.z. Podľa žalobcu správne orgány v konaní o ROEP nepostupovali v súlade so zákonom a boli porušené jeho základné práva, pričom z podkladov ROEP vychádzali správne orgány v konaní o pozemkových podľa zákona č. 330/1991 Zb. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z.z., v zmysle ktorého je možné o zmene ROEP rozhodnúť len do troch rokov od zápisu údajov registra do katastra nehnuteľností. Zo spisu je však zrejmé, že táto lehota už uplynula, pretože správa katastra zapísala údaje ROEP už v apríli 2000. Schválený a v katastri nehnuteľností zapísaný ROEP je verejnou listinou. Odvolací súd zdôrazňuje, že postup a rozhodnutia správnych orgánov v konaní o ROEP nemôžu byť predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní a to ani napriek tomu, že žalovaný a prvostupňový správny orgán vychádzali z podkladov ROEP-u aj v konaní o pozemkových úpravách, pretože súd preskúmava konkrétne rozhodnutie žalovaného vydaného v konaní o pozemkových úpravách podľa zákona č. 330/1991 Zb.

Žalobca namietal porušenie zákona č. 330/1991 Zb., pričom bližšie nezdôvodnil, v čom videl porušenie konkrétnych zákonných ustanovení, ktoré v žalobe len vymenoval. Napriek tomu sa krajský súd dôkladne zaoberal tvrdením porušením uvedených zákonných ustanovení a dospel k totožným záverom ako žalovaný, ktorý sa vyčerpávajúcim spôsobom ku tvrdenému porušeniu jednotlivých zákonných ustanovení vyjadril vo svojom podaní zo dňa 16.3.2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 219 ods. 2 OSP. Odvolací súd len konštatuje, že odvolanie sa neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby na preskúmanie

zákonnosti rozhodnutia žalovaného, s ktorými dôvodmi sa súd prvého stupňa v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery sú vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo nebol v konaní úspešný. Žalovanému zákona priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 12. júla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová